

מבער למסורה

(שטורים בהסתכלות)

אימתי נשאר הקבצו דעב? — כשישנו הרבה שמ-חות בעיה ואינו יודע האינו סעודה ורוץ תחילה ואי-מתי נשאר ר' עז-

כות בלי רגלים? — כשישנם אצלנו הרבה נשפים וקנצדטים, אספות וחגיגות, תהליך בות ותערוכות וסתם התסתלות והתפעלות בעיר, כמו, למשל, כשכוע זה.

וברוך אדוני יום יום: כיום ראשון: — נשף המורים לכבוד חמשה-עשר בשבט (בוזה הם הכתחילים!) ולמנצח על הגתית של תלמה ילין בקונצרט הפועלים; ביום שני: — נשף הסופרים לכבוד ראש-השנה לאילנות הישר מזמור לבני טוסקה; יום שלישי, יום שכלו טוב: — תהלוכת בתי-הספר לבית-הסדר ביום, קוני ציט של אושכנוי בלילה ושל הספרדים בבית-הסדר, ועל כלם מזמור לאספה הפועלים בקונצרט לפרוהיסוד; יום רביעי, אסור-חג של חמשה-עשר: — אל נקמות ו,אבינו מלכנו" בבתי-הכנסיות לכבוד הפר-עות בפולניה ותערוכת טפר במגדל-יוד, וביום החמישי: — סליחות ותקיעות-שופר אויל הכתל והרצאות סופרים על סמולנסקין במצודת-ציון. בקצור, שבוע של הילולא-והיננא בירושלם ושל תוספות יום-טוב והת-

רוממות הרוח בכל הארץ לכבוד אורחנו מונד, שהוא מבחינת "ירח יקר הולך" בקרבנו. והאמינו לי, רבותי, שלא נחתי כל הימים לרבות הלילות ורצתי בכל המקומות, כהיל אל חיל, פעם בסמוקינג ופעם במכונית על הפה שלי — והכל בשבילכם, תלמידי הפקחים ותלמידותי היפהפיות, כדי שאוכל לספר לכם הכל-באשר-לכלי, כדרכי, ולהכין לכם מטעמים לכבוד שבת כאשר אהבתם. ואתם, הבריא עשו את אונכם כאפרכסת, אל תשפשופו את עיניכם משינה בליל שבת-פרש, ושבו לכם פה והאזינו: ובכן, ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי, יום שבו הוכפל והישלש אצלנו "כי טוב", ואני יצאתי מהשכמת הבקר יחד עם השמש אל התהלוכה, כהתן יוצא מחפתו: מעומר זר פלניות לראשי, הגורת הושענות חבוטות כהושענא-רבה למתני, לולב יבש מועל התנור 'כשמאלי ורגלי הימנית ישר לביה"ס למל, גם לא שכחתי לתקע ברש בגדי את הסרט הכחול-הלבן שקניתי תמול בתרו-וזוי משני "מלאכי-תבלה" קטנים המקשקשים בקופסת קרוהקימת וקוראים לפני "צדקה תציל מעו-מות"! (אגב, יודע אני ומכיר יהודי אמיד בעירנו — גם אתם מבירים, אמת! — השומר את הסרט שלו בצנצנת של אלכחל, ומדי שנה בשנה או חג'כהג הוא מוציא את פרטו זה ותוקעו על חותו, כתרים בפני הפורעניות, וכדי שלא אשכח, רוצה אני להציע בזה להנהלת קרוהקימת, שיהלפו את גונו הסרטים כדי פעם בפעם, אלא שחיישני שמא לא יספיקו כל צבעי הקשת

ובצלאל מרוכ הימים המכונים לפורעניות... ולא יאומן כי יסופר: כשהגיעה התהליך-כה לפני בית-החולים האמשטודמי — לא רתוק מהמקום הידוע, ראינו בעגלת נהשרטא את מי? — את ד' חיים כשהוא יושב באמצע, הרופא חוקן לימינו ומזכירו הכחול לשכאלו, וכשאר ראה את ה-שקא-לעם" (בתיספר בלע"ו) ירד מועל העגלת לכבוד "אשכלות הכופר" והלכו ברגל, כשראו את המורים והתלמידים לרבות התל-מידות גמו שלשתם מהודר הישר", דרך המלך, וילכו ב"דרך עקלתון", על פני השדה כטראה מפני שהעגלה לא יכלה להתקדם בתהלוכה והשטרים עצרו את הסוסים... ולא רחוק משם — כך מוסר לי תלמידי עיר-ראיה — עמדה עגלה שגיה וכת ישב אפנרי וזו בעל צורה ולבוש הדר והביט אל דגל-מתנה יזהר ות של בתי-הספר ה"סאהיניון". סבורים היו מתחלה שזהו אחד הפקידים והעובדים מבני-הדנו, ואולם תלמידי זה הסקרן נגש אל העגלון ושאל מאתו על הנוסע שלו, והעגלון ענה לו בלשגו של עזמות: זהו ר' משה קויטא!... עוד זה עומד במחילה והנה הגיעה במרוצה מאונית מלאה תיירים אמריקנים ועל הדיכין ישבו, כמובן, עגלון ומורה-הדר ערביים, שאל אחד התיירים מה-גאידי" שלו על התהלוכה הזו וענה לו "גיד הנשה" באנגלית מרהיבת ורגונית: זוהי "דימנסט-דיישיון" (הפגנת בלע"ו) של יבתי הספר והיהודים לכבוד ה"ניו והאי סומישיונר" (הנציב הרושי) היהודי, שבא לארץ, ואנב גחין ולחיש באוני החייר את השם...

בעפרנו לפני מעשב זקנים, עמדה כטיפיא של זקנים וזקנות ופניהם צוהלות, נראה כאלו נתישרו קצת קמטיהם וזכרו את ה"חמשה-עשר" בימי עלומיהם, גירסא דכחורטא שלהם... חוקן אחד בעל הדרת-פנים, — כטראה, יהודי חדש שכא מארץ הדמים — כטראה לפניו אלפי ילדים וילדות, צעירים וצעירות מאחב"י, ארבעת אלפים כשביל העתונים — כן ירבו! — הולכים לפניו בסד, מזה בשרוולו שתי דמעות גדולות, אנלי-גיל, מעל דיסו עינוו הכבדות, וברך בקול רם ורושד ברכת "שהחיינו" על פרות א"י, על תינוקות של בית רבן שלנו, הזקנות נענעו כשפתן ולחשו אחריו: אמן!... וכשמעתי את המרסה הזאת נזכרתי כמעשה יפה אחרי מעשה שהיה: כשעברתי אישתקד ביום חמשה-עשר בשבט בדחוב היחודים אשר בעיר העתיקה, ראיתי ערבי אחד סובב ומכריו על סחורתו וצועק בלשונו: יאלללה! אידינים! (יהודיות) יוני יא פאראשאד יוני! וחזר על קריאתו זו כמה פעמים, תחרתי במחי להבין את "לשונו מלאכים" זו, שאינה לא ערבית ולא עברית, ספק לועזית וספק תורכית, וכיד הבל שד נות הטובה עלי (כי מיום שנפטר אליעזר בן-יהודה נעשינו כלנו ב"ה לבלשנים ואפילו גליקסון!), בקשתי איוה מקורות ושרשים ואיוו סמיכות-הפרשה עם חמשה-עשר ינעתי ולא מצאתי, בקצור, נגשתי אל יהודיה אחת שנגשה אל הערבי ואמרת לה בלשונה: — הגירינא לי יהודיה, מה צועק הגוי הזה: "יוני פאראשאד"? איוה מין לשון זו? — כיצד? — ענתה הזקנה בתמיח

בברחה בידה את תפוחי-הזהב והתאנים — הן הוא אומר: "פאר א שהחיינו" לפני שהוא מוכר פרות כשביל "שהחיינו" ל"חאמשוסר"... (חמשה-עשר בלע"ו) הן הוא מדבר, כמדומני, אידיש, היא אומרת, כמו ה"לשונו-קרש" שלכם! * * * בדרך הליכתנו, סמוך לבית-המשוגעים, נלוח אלי יהודי ירושלמי ובראורין קצת, ונכנס עמי בדברי שיהא מענינא-דינמא ואנב אורחא שאלני מפני מה נדחו הנטיעות דוקא ליום ט"ו בשבט, והסברתי לו בלשנו ובכפיפת-האנגדל קצת: כשם שיש שני ימים לראש השנה לימים כך יש גם שני ימים לראש-השנה לאילנות, מעין יומא-אריכתא כלומר, שני יומי-דפגרא של המורים... אנב, הראיתי לו על הבחורים ועל הבתולות מבתי-הספר ומבית-המדרש למורות של המורה, והצעירים והצעירות המלווים אותם מי באפנים ומי ברגלים וחזרתי לו מאמר חז"ל: לא היו ימים טובים לישראל כחמשה-עשר כאב וכיום-המפורים, שבהם בנות ישראל יוצאות במחלות כפרמים, ומה היו אומרות? — בחור, שא נא עיניך! ולמדתי מזה קל-והומר: אם בימים החובים והם, כשהיינו על אדמתנו, היה מותר אפילו ביו"כ לצאת במחלות כפרמים ואנמרן ומ"המורה" — היו כטח משפילות עיניהן סברות ומטייפות למעלה אל הבתר רים בסובבן על קצה עקבו, ועכשוו כשהן הולכות אל בית-הכרים (וכר לכרמים) לא כל"שכן? ומיים תלמידי זה לחידודא: אל תקי

רא חמשה-עשר כאב אלא ב ש ב ט!... — חג מציון, אמרתי לו בסוף, הוא חמשה עשר 'כשבט שהמציאו המורים שלנו — ממש כדברי יה"ד חיות בנאומי המוצלח בנשף המורים — חג שאינו דומה לסוכות ומותר לאכל בלא ירמולקה וחזן לסוכה לא כיום-הכפורים שנוקסים, לא-עליכם, לבריסטול ואפילו לא כשבת-פרש שאפילו החרדים מותרים לעשן בפרחסיא... * * * רצו הסופרים להתלות באילן גדול — כמו שאמר שורץ כנאום-הפתחה שלו בנשף הסופרים ב"השחר" מה עשו? ולאנו וקבעו את נשפם הראשון בראש-השנה לאילנות, ורצו אנשי בית-הסדר להתלות באילן נאה, מה עשו? קבעו את סקס החגיגה במגרשו של "אילן-נאה" (שייכונים בלע"ו) אשר באמצע לימינה: הראים של "בונר-בית" (לא ראניב!), שהרכיב את בנו הקטן על ברכיו וסגנו שחרכיב זוג משקפים על חטמו, לכצלה ארגון (רמז לארנים שנטשו הפעם) ואחריו ישב שבת-חכמני באילן-הגדול ול-שמאל הנערה-אילן סרק... עודם מדברים ומשוחחים עם הנציבה בלשון ספק-עמטית וספק-אנגלית, והנה חופיע פתאום יהודי אנגלי מוינה המתנודר בבית הכרם, ופגש את הנציבה בכריכת "ברוכה הבאה" בעברית צחה דוקא וראו זה פלא: הוא היהודי האנגלי דבר עם הנציבה עברית ואחד ממנהלי בתי-הספר שלנו. (זכר

ל"עוזה") הם עמה באנגלית של זכרון-משה... ובשעת-המעשה נזכרתי באחד הדודים לים שלנו מתל-פיות, מחברי העד של הש-כונה, שנגש בשעת התחרות של "הכח" וברך בברכת: "הארודי-יאודו?" (שלום בלע"ו) את זו-פריוולנר, ג'רג' הלפרין ואפילו את ז'ייקובס (יעקבי בלע"ו) הרעיוו מהחובות, ובזכרון-יעקב מברכים הערביים זא"ו דוקא בברכת: שלום!... ועדיין אנו מתאוננים על הגלות שלנו בא"י!

ואולם אין זה מעניני, העיקר מה שח-פצתי לספר לכם הוא זה: כשנכנס היהודי האנגלי הטוב לשיחה עם אנשי בית-הסדר שאל מאת ראש-הועד מפני מה לא נטע כשבתכם גם בשנה שעברה?

— מפני השמיטה, ענה לו האפט.

— מה? יש ב"ת ה? נזעק פתאם האורח שלנו, שהסכינה אזני, כטראה לשמע רק מלה זו.

— לא שמיטה ענו לו כל המסובים לחי-נעו.

ונחה דעתו... * * *

ואולם דעתי לא נחה ולא נתקדחה עד שפניתיו לאחד מחברי העד-המסדר בשאלה מפני מה לא בא הנציב בכבודו ובעצמו אל החגיגה, כמו אל שכ-נינו להבריל, תשלח במקומו את פלג-טופו וכתו כדרך בני-אדם אמירים שאינם רוצים לבקר את קרוביהן תובתם... ואחרי שקולחחים את האשה כדי לצאת יד כי אמנם נשלחה הומטה אל ה ה ה עו ביום החמישי העברי, לא ע"י שליח ולא ע"י

העפתי עין אל המכתב וקראתי בספירה אחת את רברי המכתב. שהנני מוסר לכם. הביבי בכתבו ובלשונו ממש. אבל בסוד גמול, כנחוג : לאיתמר בן-אב"י ! החוצפה שלך עברה כבר את הגבול ! מנובל שבמך, המאמר שלך "התרבו" הוא טפשות גמורה. ואים אינך רוצה ללכת בדרך "די האן", אז תדול לך, שתק !! איד אתה גיהם, קטן שבקטנים ! מה אתה חושב שיכולים לשתוק על התנפלויות כאלה ? לא ! ובכן תזהר לך, שלא תחונך את החוטא ואז, אויה ואביה לך, את לשונך יוציא לך ספיד.

עז-מנזות

לשוא נסיתי לתוכי לו כי זהו מה שקוראים באנגלית : "בלאס מויל", בלא-מה, דאר-שחור (לא הצהוב !), והוא עורנו עומד עלי, בגולן ממש, בשני אקרחיו זמכין לעשות : פיף-פאף ! בקשתי איפוא שטחה לפניכם, ישראל רחמנים בני החמים, אם נשאר בכני עדי זיק של רחמנות על אלמנתי ויתומי, עושו הושו גושו לגלות ביהודה-שעה-אחת-קדם את ה"עומות" השני, כדי להציל בזה שתי נפשות מישראל.... ואי-אלו נפשות !

עז מות

החור, וכלם מתחילים, כמו להכעים, באות "מם".
מ ו נ ט ג ה : (לא זה שמת!).
מ ק מ ו ן מהודו : (לא מק-מהודן של והסט"א!).
מ ו נ י : "מי-שהיה".
מ ו נ ש : יהודי מ צ ו י ן מאר-סתרליח.
מ ו נ ט ג ז מהו אומר? : — אמנם יהודי אנכי וגם חרד קצת אבל מה העבודה הזאת לכם ולי בא"י?
מ ק מ ן אינו רוצה להתמקם" על ה"רהזיותים, למרות מאמרו של קלוזנר כנגד ה"אנטיסמי" בלשונו.
מ ו נ ש הוא יותר מדי מ"צוח".
 ואחרון אחרון הביב:
מ ו נ י, שהוא נכסף וגם לא כ"כ "מצוין", ובהיות שהאנגלים אומרים: "טאים אינו מוני", כלומר: הומן הוא כסף, קרוב לרדאי — כפי ששמעתי מאחורי הפרגה, שיתהיה לנו מ נ ה יפה... * * *

ואולם, אין שמחה בלי תוגה : זה עכשיו בשבתי בפנתי הגרחת לכתב את שעורי זה, נכנס אלי העורד הראשי בזקיר פת הבלורית שלו, ושני אקדחים מלאים בשתי ידיו נגדי ממש : מה ? — הוא צועק בחמה עצורה — הלהרנני אתה אומר ? ואגב הושיט לי מכתב קטן, שקבל ע"י הדאר, מוקף זר שחור תעל החתום בא : עז-מנזות, ולמטה בשולי הנליון הופיעה תמונת אדם תלוי על העץ, רחמנא יצילנו.

הנני רוצה לזכות גם את תלמידי בפומון שהוכר אתר-המעשה ע"י הכרזצים והושר על המקום עפ"י משקל "אין אדיר כאלקינו". אין אשכנזי כאלמאליח. אין בישן לכן-אב"י. אין גבר כשהרלי. אין דקיבשר ככרמון. אין הומרויסט בא. מ. ברכיהו. אין יתרו כקלוזנר. אין זכאי כקונטרס. אין חוקר כסוקניק. אין טפש כ...
 אין יוצר כטפר. אין כל-בוניק כעומות. אין ליצן כמבשו. אין מדינאי כשורץ. אין נואם כדינבורג. אין סבלן כהמאירי. אין ענו כסילמן. אין פרוש כבן-ישי. אין צדיק כר בנימין. אין קצרו כקפק. אין רגזו כטשרנוביץ. אין שמא"י כבראירי. אין תמים כלפשיץ. * * *
 אכן נרע הרבר: כנגד ארבעה בנים דברה הממשלה שלנו בלונדון, להיות "במקום" הנצים על * * *
 השם הסמוך לתאר-הסבור "טפש" נשמט ע"י ה"בתור-העצצער", אבל כל אחד רשאי לכוון את שמו אם ימצא לנחוי... * * *

לע"ע השתתף בביכול בעצמו בחגיגה זו. הוציא הקב"ה את החמה מנרתיקה כדי ליבש את הרפש מבית-הכרם לכבוד יום-טוב, ובזכות תינוקות-של-בית-דבן וביהוד של הצעירות, וראיה וריקיע פנים שוחקות ונח היה לבריות. יצא השמש שלא נראה כמה ימים והוציא את העמ"מים והחלבים מתוריהם אשר בתאר-אל-טאנאק, נתמלא העולם אורה שבעתים כבשאר הימים, זיו לענג, נוי וחן לכל מקום. וכשנשקפתי מבעד לחלוני, מבלי מסוה, ראיתי את הגברת תל-פיותה (בלשונו של זוטא), בעלת הכרבלת השחורה, כשהיא רומזת וקורצת עין מרחוק לתארוך בית-הקברות ואומרת לו : שא נא עיניך, בחור ! ממגרש-המכבי קראתי יה וענני ברחביה. לקצות באוירא דא"י. כלו אומר יום-טוב וכל הללו של עולם מלא הנ. אחרי המשתקים והדוקדים על המגרש, כמו בהלילא דרבי שמעון כריווחאי במירוץ, חזר הקהל אל העיר. ולדי החלבים התנפלו על המכונית והגדולה וכשנכנסו לתוכו נז-עקו פתאום בשמחה, כמוצאי שלל רב : הנה הופח של עומות ! אחד מהם נסה לשבת על פחי והניאו אביו באמרו פן יהיה בנו "לייסאן" (ליצן).... בשוכנו העיריה מצאנו את כל מחנה יהודה יושבת כחויץ על הכסאות, כמע כ שמעון הצדיק, וחוקנים עם הנערים נודים מחמשה-עשר, מפצחים "פיפיטאס" ויחד קים את הקליפות איש בפני רעהו, כנהוג. * * *
 בתור השמטה להפינה החתולית" של נשא הסופרים, — התחרות לעומות, —

של רחביה בשבוע זה מבלי שום כח.... הסר-חיה — למה נכחד ? — גם קצת פאות של תימנים בתהלוכה זו להשלמת הוצו-רה ולעמת זה זכינו ליהודי שתור, פלשי צעיד ודק הבשר, תלמיד-הכם אמתי, כלומר: ת ל מ י ד של המורחי ו"חכם" שלם בארץ כוש.... לא ראיתי את שני התלמידים הערבים של "בצלאל" ולעמת זה הסתכלתי מרחוק, כמובן, מבעד למסוה השחור של שתי בנות-דודנו מבית-המלאכה של הגברת מיוחס. הן אצלנו יש עד היום הזה ביה"ס של ענתכי (אליאנס), תלמידי אפרים כהן (ולא "העורה" ע"ה) וחולים אצל זלך (ולא בבית-החולים האמטשטרדיט).
 ראיתי את מנהלי האליאנס "שנתידדו" לעברית ולא ראיתי את מים לנדוי, שכופה לבא גם היא אלינו.... ולו הייתי אני איזה תקיף שם בער-המסדר, הייתי מנתיג סדר אחר לנמרי, דהיי-נו למשל : הייתי פותח את התהלוכה בבי"ס המורחי בראש והגמנסיה העברית בסוף, לקיים מה שנאמר : ימין ושמאל הפרוצו ואת מרכז הרב — באמצע לצד אוליגהדי-הומשילר. כנראה, הזמינו את "עץ-חיים", שלא אבל מ, עץ-הדעת" ואת מרכז הרב ש"יצא מרכז" ושניהם נתכבדו וישבו בביתם.. לא חסרו גם תלמידי מוצא שהזכירו לי את הארו של ברוחה.... ואי"ה כשנה הבעל"ט, נזכה לראות גם את מחלקת המכללה עם תל-מידית ז"פ"לאויה" והפרופיסורים בירמול-קוהיהם, אם רק ישארו עד אז בארצנו ואם רג יהיה נאה להם העניו....

מיסד "האופירה" לילדים, מהרי הלכנו... ולפי קצב הנגינה, הרימה וההרדיה והג-ציבה את מעדרה המעומף תבלת-לבן, מעלתה מטה, לעילא ולתתא ונטעה את אילנה עפ"י טאקט עברי. בתהנציב הנתמחה (נוסח א"י !) אתנה באת ואני בעט, היא תרשה במעדרה ודק והלכן בתוך האדמה השחורה ואני — בפונטיין-פן שלי חדר והשחור על גבי והניד והלכן ושנינו נטענו זאולם, לא די לנטע — צדיד גם לשמר : "לעבדה ולשמרה". כתיב, ואראת כנחמה אם לא ראיתי יהודי הדר ועבה בשכונת הכותרים, שלא היה לו די ספד לסוכתו הגדולה, מה עשה ? — מצא עצה וברת מעצו את כל הענפים-החודקים, עבר על "לא תשחית את עצה" כדי לקיים מצות סוכת... * * *
 ואחרי נטיעת הארון, כבד הגבאי את הנציבה כפסוק "ואתה הראית", וכל בתי-הספר עשו "הקפות" ועברו כבני-מרון לפני הנציבה, לקול הנגינות היפות של התזמורת, ושומרים יתפוזו וחיל, ורעה יאחזו את כל עוברי-דרך מפני השוט העדין של הקצין.... וצריך להודות, שחסרו בתהלוכה הגד-הרה הזו במה זכמה דברים חשובים : לא רק הנציב כי אם גם בן-דוב, כלומר : מכונת והצלום שלו, כי תלא זהו העיקר אצלנו !... חסר ביחוד קצת "כבוד" של פירות ודברי מתיקה לאורחות הגדולה וההשוכות וביחוד לך עומות, ושכח הדיונגוף שלנו מבית-הכרם, שהשמחה במעונו, להכין "תה" לכבוד הליידי, כשם שהכין הראים של תלפיות לכ' הנציב אחרי ההתחרות של "הכח" והראים

מלאך, אלא ע"י ה ד א ר, ומחמת זריזותו הידועה של ה"פוסט-אופים" שלנו, הגיעה ההזמנה בערב יום-טוב, כלומר ביום השני (שלא נזכר בו "כי טוב") ולא הספיק הנציב לסדר את בקורו זה ושלה את הליידי שלו. כנראה, טעה הדאר הפעם ומסר את המכתב הזה ביפה יום אחד קדם ולא יומים אחר-כך, כדרכו בקדש, והמברק שהגיע בזמן האחרון בשבת בבקר, ונמסר רק במוצש"ק לאתר "מלוה-מלכה" באמת-לאה, שהמקבל לא רצה לחתם בשבת-קדש — יוכיח !... וגם אני ברכתי הפעם ברכת "שחיינו" בקול חם ובכוונה גדולה, על "פרי" חדש, פרי יקו, שצמח פתאום אצלנו : וזו זוהי הפעם הראשונה, שעורכים אצלנו וביחוד אצל הכותרים, חגיגה גדולה בלי טאומים, בלי אמר ודברים, ובלי נשמע קולם. הכל נעשה בשי בשתי, בשתיקה, לקיים מה שנאמר שם אצל החכם מכל אדם :
 עת לטעת ועת לחשות ועת לדעת מתי לשתוק...
 והכמים אומרים : אין משיחין בשעת הנטיעה. אחרכה : הגיע הזמן שאנו נתל לנטע ולורוע והם יתלו לצעק ולתרע, אנו בשתילות והם בשביתות, אנו בחמשה-עשר באב והם בט' באב... וכישפניתי למנהל התחמוני ואמרתיו לו : אילו, אילו ! מפני מה אין קולך הולך ונשמע ? וענה לי בלשון הכתוב : אין אנו צריכים, פירותינו ותלמידינו מעידים עלינו — ומיד פתחה התזמורת הקטנה שלו בצלצלי-שמע ובצלצלי תרועה, תור-תור ! תור-תור ! תחת ההולתו של "גוליקוין השני" שלנו.